

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Na Hřebenech II 1132/4, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2021, č. j. UOOU-02585/21-5, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, č. j. 3 A 121/2021 - 13,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, č. j. 3 A 121/2021 - 13 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2021 jako podaná osobou zjevně k tomu neoprávněnou. Tímto rozhodnutím bylo výrokem I. zrušeno ve vztahu k bodu a) požadované informace rozhodnutí žalobkyně o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací a věc jí byla vrácena k novému projednání, výrokem II. bylo rozhodnutí žalobkyně ve vztahu k bodům b) – d) žádosti zrušeno a v tomto rozsahu řízení zastaveno a výrokem III. bylo žalobkyni, jakožto povinnému subjektu, uloženo poskytnout informace podle bodů b) – d) žádosti (tyto informace byly již žalobkyní dříve vyhledány).

[2] Při posouzení věci vycházel městský soud z premisy, že žalobkyně v postavení správního orgánu prvního stupně napadá rozhodnutí svého nadřízeného (odvolacího) orgánu, což je nepřípustné. V dané věci se nejedná o žalobu, kterou by se žalobkyně domáhala ochrany svých práv, nýbrž o probíhající správní řízení, v němž je jako správní orgán prvního stupně povinna řídit se závazným právním názorem, který vyslovil odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí.

[3] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020 – 40, uvedla, že je veřejnoprávní korporací, která má svá veřejná subjektivní práva a může být tudíž na těchto právech rozhodnutím žalovaného přímo dotčena. Je proto oprávněna proti takovému rozhodnutí podat žalobu. Navrhla proto, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněného stížnostního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je v plném rozsahu důvodná. Na úvod předesílá, že odůvodnění napadeného usnesení ke klíčové otázce žalobní legitimace stěžovatelky je velmi kusé, přičemž městský vůbec nereagoval na argumentaci stěžovatelky, která v bodu II. žaloby nadepsaném „*Aktivní legitimace a přípustnost žaloby*“ v tomto směru přímo odkazovala na relevantní, výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, včetně závěrů, jež soud ohledně sporné otázky učinil. Již samu tuto skutečnost hodnotí Nejvyšší správní soud jako hrubé pochybení, jež by samo o sobě dostačovalo ke zrušení napadeného usnesení. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci jde o otázku přístupu k soudu, se však Nejvyšší správní soud v dalším vyjádří i k podstatě věci.

[5] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že k otázce aktivní žalobní legitimace právnických osob, jež jsou povinnými subjekty podle § 2 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, proti rozhodnutím Úřadu pro ochranu osobních údajů zaujal Nejvyšší správní soud stanovisko již ve zmiňovaném rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020 – 40. V něm soud vyslovil právní názor, podle něhož „povinné osoby odlišné od státu - právnické či fyzické osoby - mají ve vztahu k poskytování informací vlastní subjektivní práva a nevystupují jen jako svazek kompetencí určitého typu.“ Právnické a fyzické osoby, které rozhodují ve věcech zákona o svobodném přístupu k informacím, totiž rozhodují o vlastních veřejných subjektivních právech. Jsou tedy „*jednak v pozici nositele kompetence (podle zákona o svobodném přístupu k informacím), jednak v pozici osoby mající veřejné subjektivní právo (a povinnost) poskytovat informace jen způsobem a v rozsahu vyžadovaném zákonem o svobodném přístupu k informacím.*“ Z toho vyplývá, že veřejná instituce „*může podat žalobu proti rozhodnutí, kterým Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodl o odvolání či stížnosti proti jejímu rozhodnutí a kterým byla zkrácena na svých právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.*“ (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem). Na tomto právním názoru Nejvyšší správní soud setrvává a nevidí důvod na něm cokoliv měnit, zvláště za situace, kdy městský soud v důsledku ignorování argumentace stěžovatelky neformuloval k uvedenému názoru žádnou antitezi, s níž by se mohl Nejvyšší správní soud vypořádat a zvážit eventuálně předložení sporné otázky rozšířenému senátu. Lze tak uzavřít, že stěžovatelka, jakožto právnická osoba, je nositelkou veřejných subjektivních práv a je tedy oprávněna podat správní žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[6] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadené usnesení podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu tak, že žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného je přípustná. V novém rozhodnutí pak podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne též o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 20. října 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu